

Sygn. akt V CSK 44/12

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Samodzielnego Publicznego Szpitala Klinicznego Nr 1
w W.

przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia - Dolnośląskiemu Oddziałowi
Wojewódzkiemu wW.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 listopada 2012 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 4 października 2011 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3600,-
(trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przede wszystkim wskazać należy, że Sąd Najwyższy ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą stanowiły podstawę wstępnej, merytorycznej oceny skargi kasacyjnej z punktu widzenia kwalifikowanych przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Dla skutecznego powołania się w skardze na przesłankę 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Pełnomocnik powoda w skardze kasacyjnej, wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w W., wniosek o jej przyjęcie oparł na twierdzeniu, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W ocenie Sądu Najwyższego powołana przesłanka nie została wykazana. Skarżący kwestionuje prawidłowość postępowania przed Sądami obu instancji w zakresie oceny jego inicjatywy dowodowej twierdząc, że wadliwie nie został uwzględniony wniosek o powołanie biegłego, a nadto przeprowadzenie tego dowodu powinno nastąpić z urzędu nawet w braku jego inicjatywy. Jednakże co do zasady inicjatywa dowodowa spoczywa, zgodnie z art. 232 zd. 1 k.p.c., na stronach w granicach określonych ciężarem

dowodu (art. 6 k.c.) i do nich należy prawidłowe sformułowanie tezy dowodowej, natomiast aktywność dowodowa sądu (art. 232 zd. 2 k.p.c.) może być tylko uzupełniająca w zakresie, w jakim nie narusza prawa stron do bezstronnego sądu i zasady równego traktowania stron. Reguła ta nabiera znaczenia zwłaszcza w sytuacji, gdy strony są reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników. Zważywszy na treść przytoczonych przez powoda sformułowań dotyczących zarówno tezy dowodowej wniosku o powołanie biegłego, jak i odnoszących się do potrzeby powołania tego dowodu, zawartych w pismach powołanych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie oraz mając na uwadze uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi pozwanej na tle motywów zaskarżonego wyroku i podstaw tej skargi, brak jest podstaw do stwierdzenia oczywistości naruszenia wskazanych przez niego przepisów prawa procesowego, a w konsekwencji uznania, że zachodzi oczywistość zasadności skargi kasacyjnej.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).